

De vorbă cu craiul Italiei

Frunză verde grâu frumos
Rămâi Banat sănătos
Și tu sănătoasă țară,
De-oi trăi să te calc iară
Și de cumva voi muri
Te-o călca cine-o trăi,
Că pe min' m'or îngropa
Prin munți în Italia,
Lângă-o tufă de stejar
Ca pe domnul ghenărar,

Și 'n loc de popă cetind
Corbii vin tot croncănind.
Văd Victore, văd eu bine
Că vrei să mă 'ngropi pe mine,
Lasă-mă, nu mă 'ngropa
Să-mi mai văd dulce țara,
Măi Victore, crai călit
Mulți feciori ai omorât
Și nimic n'ai dobândit,
Măi Victore, măi păgâne,
Blăstămat să fii de mine,
De mine, și maică-ta

Că ți-ai prăpădit țara,
Măi Victore, măi păgâne
Nu mă pușca tu pe mine,
Tu Victore te-ai gândit
Când războiul l'ai pornit
Că pe noi ni-i dobândi
Și împărat mare vei fi,
Dumnezeu să nu-ți ajute
La ce ți-o fi ție mai dulce,
Măi Victore, păgân călit
Ești bolnav și necăjit,
Bagă sama, nu te 'ncrede
In a ta mică putere,
Că țara ți-i cât un cuc
Când mă pun în spate-o duc
Că și sârbul s'a ținut
Până ce noi l'am bătut,
Și crai Petru a fugit
Chiar la Roma 'n țara ta
Bată-l maica Precesta,
Ce dobândă a avut?
Numai țara și-a pierdut
Asta tu l'ai învățat
Să fie mare împărat.
Muntenegru iar așa
A pățit ca Serbia.
Doar o da Dumnezeu sfântul.
S'o pățești și tu ca sârbul.
Hei Victore, ce om prost,
Bun ortac cu noi ai fost
Dar la urmă te lăsași
De război te apucași,
Dumnezeu să nu-ți ajute,
Să te bată sfânta cruce,
Că de-un an decând ai pornit
Tot nimic n'ai dobândit,
Numai oameni ai prăpădit
Și blăstămat tu să fii
De mamă și de copii,
Că-ai lăsat copii săraci,
Fără tați și fără frați.

Și-n război oamenii petrec

Războiul și mizeriile lui nu împiedică pe bogătați să meargă acum în vilegiatură. Li pleacă cu cățel și purcel

în locuri răcoroase și risipesc mii de coroane, uitând că vremurile de azi cer cruțare.

Frunză verde de alune
Blăstămat să fii de mine,
De mine și-ai mei părinți
Că i-am lăsat necăjiți.
Victore, fie-ți păcat
Că-ai scos oamenii din sat,
Că de când cu noi te bați
Bătaia nu vrei s'o gași.
N'ai frică de Dumnezeu
De faci tot așa de rău
Cu noi și cu a ta țară,
Le prăjești pe la hotară.
Măi Victore, căne viclean,

Ne-ai fost părtaşul cel bun
Murirea-i de glonț de tun,
Nici tu nu-ți ținusei cuvântul
Rupeți-ar Dumnezeu sfântul,
Că pace s'ar fi făcut
De tu nu ai fi început.
Italia, țară amară
Arde-ai în foc și 'n pară
Că munții tăi cei urâți
Au înghițit mulți voinici
Și ți-ai îngrășat pământul
Cu voinici din neamul nostru.
Frunză verde trei simcele
Plină e lumea de jele,
De doi ani fără o lună
Decând tunurile sună,
Că pe noi șapte au sărit
Și tot nu ne-a dobândit,
Numai rău au făcut în lume.
De iar trăzi până mâne,
Că-or lăsa țara pustie
Trăzniar sfântul Ilie.

Frunzuliță de pe tei,
Săraci feciori tinerei
Amărăți sunt, vai de ei.
La ce s'au născut în lume
Să facă jale la mume,
Când să fie drag criva
Pleacă la Italia,
Frunză verde de măr creț
Lăsați mame, nu plângeți,
Că destul mai plângem noi
Decând suntem în război.
Bată-te Victore, bată
Două zile dupălaltă,
Pân' bătaia n'ai scornit
Nici prânzul nu ți-a tihnit
Dar acu îți pare rău,
Ți-ai pus foc pe capul tău,
Ți-ai perdut țara o parte
Și vecinii jumătate.
Dumnezeu nu-ți deie pace,
Că tu nu ni-ai dat pace nouă
Rupeți-s'ar capu 'n două,
Frunzuliță foarte lată
Rusule, crucea te bată,
Mai pune pace odată
Nu-ți perde ostirea toată
Fie-ți milă de copii
Că rămân bieții pustii,
Nu ți-e milă și păcat
Căți oameni ai îngropat,
Și căți mai sunt amărăți
Căci au rămas chilăviți,
Și tu Victore, crai bolând
Și tu ce mai ai de gând,
Nici tu nu vrei pace 'n lume.
Dumnezeu să-ți deie ăst bine
Tacma 'n fundul iadului
In-căsuța dracului,

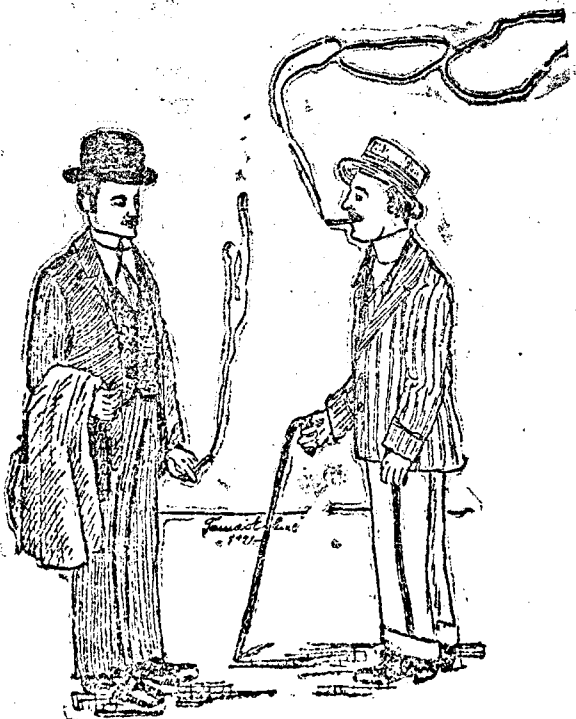
Acolo să porți război
Cu Iuda, dar nu cu noi.
Victore, îți spun curat.
De ceri pace, ai noroc.
De nu, arzi cu tot în foc.
Frunză verde de dudău
Victore, mai pui gând rău
Și te va bate Dumnezeu,
Ai pus gând să mă omori
Că-ai omorât mulți feciori.
Frunză verde de pe rău
Dragi părinți, iată vă scriu
Că de cumva oi muri,
Dragi părinți, să mă jeliți.
De-auziți că sunt mort

Să vă duceți la preot
Și slujbă popa să-mi fie
Că v'am fost drag din pruncie.
Frunză verde de cireș
Și hainele țivilești
La feciori să le împărtești,
La feciori din satul meu
Să nu vă fie așa greu,
Când îți vedea la făgădău
Să gândiți că is chiar eu.
Spune mamei, cucule
Să-și lese lucrurile,
Lucru de-o lună de zile
Și să vină pân' la mine,
Spune-i și la soră-mea
Să vină la min' și ea,
Să ia drumul de-a lungul
Și satele de-a rândul,
Că de mine ea va da
Tocmai aici în Topolia,
Și mis tare nstrăinat
De ai mei părinți și sat.

Frunză verde trei granate
Cine-o ceti astă carte
Să știe din a mea parte
Că n'am scris de bucurat
Ci am scris de supărat,
Că de mult rău, eu am dat
Pe frontul Italiei,
Pe locul Doberdului
Și acolo eu am stat
Până în cap m'a pușcat,
Și Dumnezeu m'a mântuit
De înapoi am venit.

Frunză verde de alune
Culese-s de-un fecior june
Frunză verde lemn uscat
E fecioraș din Banat,
Frunză verde de dudău
E fecior din Chisetău,
Frunză verde măerană
George Bratescu-l chiamă.

UNICA SCAPARE.

— Ce ți-ar plăcea mai bine: o ne-
vastă, care se cânte din vioară, sau
una, care se cânte la piano?

— A, de sigur cea cu vioara.

— Și de ce?

— Pentru că vioara o poți svirli pe
fereastră; dar pianul mai greu!

SPERANȚE FRUMOASE

— Vei vedea, dragă Nicolae, eu voi
impărți toate cu tine, și zilele bune și
cele rele.

— Dar eu nici n'am zile rele!

— Fii liniștit! Vei avea în viitor! Și
chiar destule!

NU ME LITA!

Cerșitorul: Înainte cu un an mi-ai
cinstit un roc vechiu, în care am gă-
sit o bancnotă de zece fiorini.

Dama: Ah, Dumneadeule, și în ade-
ver îmi aduci acum banii 'napoi?

Cerșitorul: Ba nu, doamnă dragă, fă-
ră numai am venit se Ve 'ntreb, dacă
nu cumva mai aveți vr'un roc vechiu!?

S'A ȘTERS.

Bărbatul (două zile după ce s'a că-
sătorit cu o femeie bogată): Ce așa des-
perată, draga mea?

Femeea: Ah sunt prăpădită! Inchi-
puește-ți, ș'a perdut tata toată averea
la bursă!

Bărbatul: Care va se dică, atunci ne-
am fi luat quasi din amor!

S'A ȘTERS

Birtășul (pușcând după pisica veci-
nului și nenimerindu-o, zice către con-
soartă): Hei, berrăno, ia șterge friptura
aia de iepure din lista de bucate.

A pățit o englezul

Ei drace, zice englezul speriat, se vede că am pus prea mult praf de pușcă, căci explozia pe mine mă doboară.

Regina

Nu-i venea să-și crează urechilor. Ceru să i se repete conținutul și se incredință că luase foarte bine cu auzul. Telegrama suna astfel:

»Regina sosește cu trenul de patru.«

Iscălitura: Ionescu. Adresa: Preotul Costache Damaschin.

— Măi, ce dracu? — se întrebă în gând telegrafistul. Ce să caute Regina în urbea noastră? Și de ce se vestește preotul Costache și nu autoritățile? Ca ce, adecă?... Nu se poate!

El arătă depeșa dirigintei care ceru să i se repete și lui textul telegramii cu pricina. Și când văzu și acesta că nu e nici o eroare de transmisiune amândoi funcționarii rămaseră câteva clipe îngândurați.

— Mai știi? — zise apoi șeful. Mai știi? Dar cum de n'a venit ordin la poliție?

— Del! — zise angajatul.

Apoi întrebă:

— S'o trimit? E urgentă.

Dirigintele se uită la ceas. Era unu.

— Trimite-o! — răspunse el. Trimite-o repede!

Vasile!

Un factor jerpelit intră.

— Du-te cu telegrama asta la preotul Costache. Să-i spui că te-am trimis eu. Și unde șade?

— Cum nul!

— Fugii Hai! Te-ai întors? Să nu uiți să-i spui că eu te-am trimis. Auzi?

— Da! Am înțeles!

Factorul pieri într-o clipă, iar dirigintele plecă din oficiu și se urcă în locuința sa. Nevasta lui scutura prin case.

— Ce faci tu? — o întrebă dirigintele. Ce faci?

— Nu vezi? Scutur.
— Lasă drăcului scuturătura și gătește-te.
— Da' ce? Doar n'o veni Vodă!
— Nu dar Voduleasa.
— Ce? Glumești?
— Știi bine că nu glumesc nici odată.
— Ba nu zău?!
— Zău! Parol!
— Smarandol... Smarandol..., la copii și-i îmbracă frumos!
— Când vine?
— Cu trenul 15.
— Și tu acum îmi spui?
— Acum aflai și eu. Vezi nu spune servitoarei.
— Aș! Ce's copilă? Da primarul știe?
— Nul!
— A! Ce bine-mi pare! Să nu-i spui! Să se pomenească odată cu Regina în gară... Da' ce-o fi având Regina cu popa Costache?
— Cine știe?... Și atâta taină! Mă duc. Fii gata! La orele trei viu să te iau. Pregătește-mi fracul, clacul, ghetetele de lac și mănușile.
Dirigintele se cobori în oficiu unde surprinse pe un angajat stând de vorba cu un tânăr la ghișeu de scrisori recomandate.
— Ce faci acolo, domnule Tanăsescu? — tu-nă vocea dirigintei care se teme de indiscrețiunea slujbaşilor.
— Vorbam cu un prieten! — răspunse angajatul, roșu la față, închizând fereștrica.
— Ori i-ai spus ceva?
— Aș! Doamnă ferește! Ce's nebun?
Ușa se deschise repede și primarul intră foarte turburat.
— A! Domnul primar al nostru! — zise dirigintele, cu un surâs prefacut. Da' ce vânt?

— Domnule diriginte, dragă domnule diriginte. Adevărat? —
— Ce?
— Adevărat că vine Regina, frate?
— Cine și-a spus?
— Toată lumea. Toată lumea știe. Numai eu nu știu nimic. Se poate? Mie nu mi s'a comunicat nimic de la centru.
— Nu se poate, domnule primar! Nu se poate — răspunse dirigintele. Vre-o minciună.
— Dar telegrama preotului?
— Ce telegramă? — întrebă dirigintele turburat.
— N'a venit preotului Costache o telegramă acum?
— Eu nu știu nimic. V'a spus popa ceva?
— Da de unde? Ce n'am rugat de el! N'a vrut să-mi spuie Ce mă fac? Gara neimposibilită. Discursul nepreparat. Ce mă fac?...
— Polițiu nu știe nimic? El a fost alaltăeri la București.
— Nu l'am găsit. Bag seamă că se ascunde... Va să zică: vine?
— Nu știu nimic! — răspunse dirigintele cu un zâmbet tainic.
— Da! Înțeleg. Incognito! — zise primarul și plecă foarte desnădăjduit.
Pe ulițele orașelului cetățeni adunați pâlcuri — pâlcuri desbăteau cu aprindere. De odată dintr-unul din acele pâlcuri răsări polițiuul orașelului roșu la față și foarte necăjit.
Dând cu ochii de primar, îl întrebă:
— Ai fost la telegraf?... Ți-a spus? Ți-a spus și d-tale? A umplut târgul!
— Nu mi-a spus nimic! — îngână primarul.
— M'a nenorocit! M'a mâncat fript! — se vătă polițiuul către cetățeni și făcând aluzie la dirigintele oficiului telegrafic. Miam pierdut pâneal... Eu știam de când am fost la București de călătoria Suveranei dar n'am suflat o vorbă căci așa era așa era ordinul: cel mai strict incognito. Nici o primire oficială. Nici un discurs. Nimic. Și uite acum, toată lumea știe, toată lumea se duce la gară.
Cetățenii se mirau. Strașnic om polițiuul Caragață! Să știe el de trei zile și să nu spuie nimic!... Așa trebuie!
Dar în orașel ce zarvă! Câte cucoane nu plangeau că nu aveau toalete frumoase! Copii de câte opt-zece ani fugeau pe la pravălii Trebuiau atâtea: butoni, panglicuțe, benzină pentru spălat mănuși, acc, flori, pudră.
Bietul primar nu mai ajungea: ghirlandu și stegulețe pentru împodobit gara, discursul, și câte alte neacazuri cari răsăreau ca din pământ.
Ceasul: patru fără un sfert. Peronul geme de lume. Polițiuul îmbrăcat în mare ținută se plimbă de-a lungul peronului foarte agitat. Primarul spune în gând discursul. Câte un copil de față scâncește. Și în liniștea mare ce domnește se aude șășăitul mamel ce vrea să-l potolească. Toate privirile urmăresc pe popa Costache Acesta e foarte liniștit și stă mai la o parte.
Când și când câte un cetățean se apleacă spre urechea unui vecin și-i spune misterios:
— Știi? Eu știam de acum trei zile că vine Regina.
Iar ceilalți face, șiret, cu ochiul ca și când ar vrea să dea a se înțelege că și el știe.
În sfârșit se aude fluieratul mașinii. Polițiuul se uită la un grup de cetățeni și le șoptește:
— Nu uitați! Ura!
Cetățenii fac semu din capete că n'au să uite și mai în același timp vazduhul răsună de strigăte de ura. Trenul se oprise în gară. O tăcere grea să lăsă în coprinsul gării. Fiecare aștepta să vadă pe Regina. Cei lăudaroși se înălțau în vârful picioarelor și ziceau:
— Uite-o!

Iar când cei de lângă ei se căsneau și ei s'o vadă, cei dintâi se grăbeau a adăoga:

— N'o mai văd nici eu acum.

Pasagerii se uitau mirați la această strânsură de lume pe peron și unul din ei întrebă:

— Da' ce-i aici? Vie-o nuntă?

Dar nimeni nu-i răspundea.

Primarul se ștergea de sudoare pe frunte și nu slăbea din ochi pe polițaiu. Acesta însă, foarte galben, urmărea pe preotul Costache care fusese aruncat de gloată în dreptul vagoanelor de clasa III-a.

Un băiat se cobori dintr'un vagon de la III-a și dete preotului o cutioară.

— Aici e?—întrebă popa.

— Da!—răspunse băiatul și pieri.

În acest timp un alt tren intră în gară și trenul—în care trebuia să vie Regina plecă.

Primarul, polițaiul și notabilitățile »urbei« a-celeia intrară par'că în pământ. Iar lumea începu a se imprăștia, foarte necăjită că nu venise Regina.

Numai popa Costache se întorcea liniștit de la gară, liniștit și mulțumit că prietenul său Ionescu se ținuse de cuvânt și-i trimisese regina de care avea nevoie pentru stupi. Și multă vreme vreme au făcut haz el și cu șeful garei, de această întâmplare.

PACALITA

— Ei, fi-a murit mătușa cea bogată? Te-ai lingusit bine la ea, ai giugiulit mereu urâtul ei cățelus. Ți-a lăsat moștenire mare?

— Ah, mi-a lăsat numai cățelul pocit... Pentrucă I'am iubit așa de mult!

DISTRAS LA CULME.

— Domnule profesor, pentru ce faceți totdeauna nod în batistă?

— Ca se nu uit se-mi suflu — nasul.

UMEZEALA

Un domn bine chefuit (căzut în canalul străzii): Ce dracu, iar mi-a pus gândoaia un lepedeu umed în pat.

LA TRIBUNAL.

Judele: Păra aceasta o resping, fiind că titula, ca aceasta »porc de câne, ca care te-a cinstit pârătul sergent, nu poate să vatâme onoarea, căci animal de acesta nici nu există.

Pârătorul (pleacă spre ușă): Atunci mulțumesc dle porc de câne și au-onoare. D-le porc de câne, salutarel (și ese).

NU-I AȘAI

Ea: Da, știu eu, am aflat, sunt sigură, iubesti pe alta.

El: Dar cum poți să spui așa ceva, comoara mea scumpă? Chiar în momentul acesta te-am sărutat de cinci ori în șir.

Ea: Nu-i așa. Dacă m-ai iubi într'adevăr, n'ai număra cu afața exactitate sărutările ce-mi-le dai.

RASPUNS DE COPILA.

Învățătoare: Sunt cocostârcile animale folositoare, sau vătămătoare?

Domnișoara: Sunt vătămătoare.

Învățătoare: Pentru ce?

Domnișoara: Fiind-că ele fac ca lumea să se umple de oameni.

L'A PRINS.

Judele: Și când ai furat găscă, era noapte ori ziua?

Țiganul: Mă rog, nici noapte, nici ziua.

Judele: Nu minți, țigane, doar or găsit luminașă de stearin, cu care te-ai băgat în cotețul găștelor.

Țiganul: Și cine o fost prăpăditul ăla, care o zis asta? Nici nu o fost de stearin, ci de ceară; ia o bucățică de lumină, cât degetul ăsta.

Păcăliți

I.

Conducătorul (cătră cioban): Vezi, Mihaile, mi-ai putea, face un servici bun. Tu ști bine să fumezi și să slobozi fum din pipă, ia'n pune-te după peatra asta și când oi tuși să începi a fuma. Și de ce aș vrea să fac asta? Pentru-că — uite — domni ăștia încă nu voesc să meargă acasă, și mie mi-e de grabă, Așa doară îi voi putea îndupleca.

II.

Tot el: Dlor, vași spune ceva, Iacă am băgat de seamă, că dintr'o stâncă din apropiere ese fum. Nu de alta, dar mi-e frică, nu cumva să explodeze, ca în anii trecuți. Doamne ferii! Ia'n să ne dăm mai la vale puțin.

III.

Și oaspeții au luat-o la talpă!

Conducătorul: Coconășilor, da mai mercu, că-s bătrân și-mi frică, că îmi las pe-aci ciolancle.

MULȚAMIT.

Solgăbirăul: Pentru fapta ăsta capeti 5 zile închisoare sau 20 coroane... ești mulțamit?

Țăranul: Atunci m'asi ruga pentru cele 20 coroane, și-s mulțamit!

Hoț de profesione

Județul: După spusa mărturiilor (dumnia-ta ești un hoț de profesione!)

Acuzatul: Toate mărturiile mint domnule județ... eu fur de silă, pentru-că n'am ce mânca!

O PROSTUȚA CUMINTE

— Drăguța mea fetiță, tu ești destul de cuminte pentruca să te poți mărita.

— Oh, tată dragă, eu sunt cam prostuță pentru lucrul acesta.

— Nu-i nimica dragă, numai atât de cuminte să fii și să-ți afli un bărbat care să te ia de nevastă și fără cele 20 mii de coroane.

— Dar chiar așa de prostuță tot nu sunt, tată dragă.

PE DRUM.

Domnul: Ași vrea să știu, ce lucru e ăsta de sunt azi aci ațția cerșitori? Dta ești deja al zecelea, cu care m'am întâlnit de o oară abea.

Cerșitorul: Apoi azi avem congresul în orașul acesta.

Cerșitorul: Fieți milă de mine, sunt foarte flămând.

Domnul: Dute și lucră?

Cerșitorul: Apoi doar atunci mai tare flămânzesc.

IDEI BUNE.

»... Da, da, domnilor, idei bune trebuie se ai — ăsta-i lucru de căpetenie! Așa aveam eu un coleg de școală, unu Niță Blegoescu cu numele! Ei, ce se ve spui, a studiat chimia și pe urmă o singură idee bună l'a făcut om bogat!«

»Și ce a descoperit?«

»A descoperit — o femeie bogată și s'a însurat cu ea.

Ce va să zică chipul acesta?

Aflați!